

ІНСТРУКЦІЯ
для медичного застосування лікарського засобу

АКТИПРОЛ®

(AKTIPROL)

Склад:

діюча речовина: амисульприд;

1 таблетка містить амисульприду 100 мг або 200 мг;

допоміжні речовини: лактоза, моногідрат; натрію крохмальгліколят (тип А); гіпромелоза 2910 E5; целюлоза мікрокристалічна (PH-101); магнію стеарат.

Лікарська форма. Таблетки.

Основні фізико-хімічні властивості:

таблетки по 100 мг: білі круглі плоскі таблетки діаметром 9,5 мм з тисненням МС з одного боку;

таблетки по 200 мг: білі круглі плоскі таблетки діаметром 11,5 мм з розподільчою рискою з одного боку.

Фармакотерапевтична група. Психолептичні засоби. Антипсихотичні засоби. Бензаміди. Амисульприд. Код АТХ N05A L05.

Фармакологічні властивості.

Фармакодинаміка.

Амисульприд є антипсихотичним засобом, що належить до класу заміщених бензамідів. Його фармакодинамічні властивості характеризуються селективним і превалюючим спорідненням з рецепторами D₂ і D₃ лімбічної системи. Амисульприд не має спорідненості з рецепторами серотоніну та іншими нейрорецепторами, такими як рецептори гістаміну, холінергічні та адренергічні рецептори.

При дослідженні високих доз на тваринах амисульприд блокує переважно дофамінергічні

нейрони мезолімбічної системи порівняно з такими ж нейронами стріатної системи. Ця специфічна спорідненість пояснює перевагу антипсихотичних ефектів амисульприду над його екстрапірамідними ефектами.

У низьких дозах амисульприд блокує переважно пресинаптичні дофамінергічні рецептори D_2 і D_3 , що пояснює його вплив на негативні симптоми.

У контрольованому подвійно сліпому клінічному дослідженні, в якому проводили порівняння з галоперидолом за участю 191 хворого з гострою шизофренією, амисульприд значно більшою мірою, ніж галоперидол, полегшував вторинні негативні симптоми.

Фармакокінетика.

В організмі людини амисульприд показує два піки абсорбції: перший настає швидко, через 1 годину після застосування дози, а другий – через 3-4 години. Показники концентрації у плазмі крові після прийому дози 50 мг становлять відповідно 39 ± 3 і 54 ± 4 нг/мл.

Об'єм розподілу становить 5,8 л/кг, зв'язування з білками плазми крові є низьким (16 %), взаємодія з іншими лікарськими засобами, пов'язана з білками, малоімовірна. Абсолютна біодоступність становить 48 %.

Амисульприд метаболізує слабо: були виявлені два неактивних метаболіти, на які припадає приблизно 4 % від усієї застосованої кількості препарату.

Амисульприд не кумулюється в організмі, після прийому повторних доз його фармакокінетика залишається незмінною. Період напіввиведення після прийому пероральної дози становить приблизно 12 годин. Амисульприд виводиться з сечею у незміненому вигляді. 50 % дози, введеної внутрішньовенно, виводиться з сечею, при цьому 90 % від цієї кількості виводиться у перші 24 години. Нирковий кліренс становить приблизно 330 мл/хв. Багата вуглеводами їжа суттєво знижує AUC, T_{max} і C_{max} амисульприду, а після прийому жирної їжі зміни не відзначаються. Ефект цих змін під час лікування амисульпридом невідомий.

Печінкова недостатність. Оскільки амисульприд незначною мірою підлягає метаболізму, необхідності знижувати дозу для хворих із печінковою недостатністю немає.

Ниркова недостатність. У хворих із нирковою недостатністю період напіввиведення не змінюється, тоді як системний кліренс знижується у 2,5–3 рази. AUC амисульприду при легкій формі ниркової недостатності збільшується вдвічі, а при помірно вираженій недостатності – майже у 10 разів. Практичний досвід обмежений і даних про дози 50 мг немає. Амисульприд діалізується дуже слабо.

Хворі літнього віку. Наявні фармакокінетичні дані для пацієнтів віком від 65 років свідчать про те, що після однієї дози 50 мг C_{max} , $T_{1/2}$ і AUC зростають на 10–30 %. Дані щодо прийому повторних доз відсутні.

Доклінічні дані з безпеки. Токсикологічний профіль амисульприду визначається фармакологічними ефектами сполуки. Дослідження токсичності після багатократного прийому лікарського засобу не виявили жодного ураження органів-мішеней. У дослідженнях на тваринах амисульприд впливав на ріст і внутрішньоутробний розвиток плода при застосуванні у дозах, еквівалентних дозам 2000 мг/добу та більше для

людини з масою тіла 50 кг. Немає ніяких доказових даних на користь того, що амисульприд має якийсь тератогенний потенціал. Жодних досліджень впливу амисульприду на поведінку потомства не проводилося. Дослідження канцерогенності показали, що у гризунів на фоні застосування лікарського засобу виникають гормонозалежні пухлини. Ці дані не мають ніякої клінічної значущості для людей. У тварин спостерігалось зниження фертильності, пов'язане із фармакологічними властивостями препарату (опосередковані пролактином ефекти).

Клінічні характеристики.

Показання. Шизофренія.

Протипоказання.

Підвищена чутливість до діючої речовини або до будь-якої з допоміжних речовин лікарського засобу, зазначених в розділі «Склад».

Повідомляли про серйозні епізоди артеріальної гіпертензії у пацієнтів з феохромоцитомою, які приймали антидопамінергічні препарати, у тому числі деякі бензаміди. У зв'язку з цим рекомендується утримуватися від призначення цього лікарського засобу пацієнтам із діагностованою або підозрюваною феохромоцитомою.

Дитячий вік до 15 років (через відсутність клінічних даних).

Діагностована або підозрювана пролактинозалежна пухлина, наприклад пролактинома гіпофіза та рак грудної залози (див. розділи «Особливості застосування» і «Побічні реакції»).

Застосування у комбінації з циталопрамом, есциталопрамом, домперидоном, гідроксизиним, піперахіном, непротипаркінсонічними допамінергічними препаратами (каберголін, хінаголід) (див. розділ «Взаємодія з іншими лікарськими засобами та інші види взаємодій»).

Взаємодія з іншими лікарськими засобами та інші види взаємодій.

Седативні засоби. Необхідно враховувати, що багато лікарських засобів або субстанцій можуть зумовлювати адитивний пригнічувальний вплив на центральну нервову систему та сприяти зниженню уваги. До цих засобів належать похідні морфіну (аналгетики, протикашльові засоби та засоби замісного лікування наркозалежності), нейролептики, барбітурати, бензодіазепіни, небензодіазепінові анксиолітики (такі як мепробамат), снодійні, седативні антидепресанти (амітриптилін, доксерін, міансерин, міртазапін, триміпрамін), седативні H₁-антигістамінні засоби, антигіпертензивні засоби центральної дії, баклофен та талідомід.

Лікарські засоби, здатні спричиняти torsades de pointes. Ця серйозна аритмія може бути спричинена застосуванням цілого ряду лікарських засобів, таких як протиаритмічні та інші препарати. Сприятливими факторами є гіпокаліємія (див. підрозділ «Препарати, що знижують вміст калію»), брадикардія (див. підрозділ «Препарати, що сповільнюють серцевий ритм») або попередньо існуюче вроджене чи набуте подовження інтервалу QT.

Це особливо стосується протиаритмічних препаратів IA і III класів, а також деяких нейролептиків. Цей ефект також індукується сполуками, які не належать до цих класів.

Для доласетрону, еритроміцину, спіраміцину та вінкаміну ця взаємодія стосується лише лікарських форм, які вводяться внутрішньовенно. Загалом застосування лікарського засобу, який спричиняє *torsades de pointes*, разом з іншим препаратом, який має такий самий ефект, протипоказане. Проте деякі з цих препаратів є винятками, оскільки їхнього застосування уникнути не можна, і тому вони просто не рекомендуються до застосування у комбінації з лікарськими засобами, які можуть індукувати *torsades de pointes*. Це стосується метадону, протипаразитарних засобів (хлорохіну, галофантрину, люмефантрину, пентамідину) та нейролептиків. Однак до цих винятків не належать циталопрам, есциталопрам, домперидон і гідроксизин, і їх застосування разом з будь-яким препаратом, що може індукувати *torsades de pointes*, є протипоказаним.

Протипоказані комбінації

Агоністи допаміну, за винятком антипаркінсонічних агоністів (каберголіну, хінаголід).
Взаємний антагонізм ефектів агоністів допаміну та нейролептиків.

Циталопрам, есциталопрам, домперидон, гідроксизин, піперахін. Збільшення ризику розвитку шлуночкових аритмій, особливо *torsades de pointes*.

Нерекомендовані комбінації

Антипаразитарні засоби, здатні спричиняти torsades de pointes (хлорохін, галофантрин, люмефантрин, пентамідин). Підвищений ризик шлуночкових аритмій, зокрема *torsades de pointes*. Якщо можна, необхідно відмінити лікування одним з двох препаратів. Якщо цієї комбінації неможливо уникнути, рекомендований контроль QT перед лікуванням та моніторинг ЕКГ.

Допамінергічні протипаркінсонічні засоби (амантадин, апомофін, бромокриптин, ентакапон, лізурид, перголід, пірибедил, праміпексол, разагілін, ропінірол, ротиготин, селегілін, толкапон). Взаємний антагонізм ефектів агоністів допаміну та нейролептиків. Агоністи допаміну можуть спровокувати або підсилити психотичні порушення. Коли застосування нейролептика необхідне пацієнту з хворобою Паркінсона, який приймає агоністи допаміну, необхідно поступово зменшити дозу агоністів допаміну, а потім відмінити застосування препарату (різка відміна допамінергічних препаратів загрожує розвитком злякисного нейролептичного синдрому).

Інші лікарські засоби, які можуть індукувати torsades de pointes: протиаритмічні препарати IA класу (хінідин, гідрохінідин, дизопірамід) і протиаритмічні препарати III класу (аміодарон, дронедаарон, соталол, дофетилід, ібутилід), а також інші препарати, такі як арсенові сполуки, дифеманіл, доласетрон внутрішньовенно, еритроміцин внутрішньовенно, левофлоксацин, мехітазин, мізоластин, прукалоприд, вінкамін внутрішньовенно, моксифлоксацин, спіраміцин внутрішньовенно, вандетаніб, тореміфен. Підвищений ризик шлуночкових аритмій, зокрема *torsades de pointes*.

Інші нейролептики, які можуть індукувати torsades de pointes (хлорпромазин, ціамемазин, дроперидол, флупентиксол, флуфеназин, галоперидол, левопромазин, пімозид, пінамперон, піпотіазин, сульпірид, сультоприд, тіаприд, зуклопентиксол). Підвищений ризик шлуночкових аритмій, зокрема *torsades de pointes*.

Спирт (як у складі алкогольних напоїв, так і у складі допоміжних речовин). Алкоголь посилює седативний ефект нейролептиків. Зниження уваги може зробити керування автомобілем та роботу з іншими механізмами небезпечними. Необхідно уникати вживання алкогольних напоїв та застосування лікарських засобів, що містять спирт.

Леводопа. Взаємний антагонізм ефектів леводопи та нейролептиків. Пацієнтам з хворобою Паркінсона слід застосовувати мінімальні ефективні дози кожного з цих препаратів.

Метадон. Підвищений ризик шлуночкових аритмій, зокрема torsades de pointes.

Напрію оксibuтират. Посилення пригнічення центральної нервової системи. Зниження уваги може призвести до небезпеки під час керування транспортними засобами та роботи з іншими механізмами.

Гідроксихлорохін. Підвищений ризик виникнення шлуночкової аритмії, особливо torsades de pointes.

Комбінації, що потребують вжиття запобіжних заходів

Анагрелід. Підвищений ризик виникнення шлуночкової аритмії, особливо torsades de pointes. Протягом одночасного застосування цього препарату потрібен клінічний та електрокардіографічний контроль.

Азитроміцин, кларитроміцин, ципрофлоксацин, левофлоксацин, норфлоксацин, рокситроміцин. Збільшення ризику розвитку шлуночкових аритмій, особливо torsades de pointes. При одночасному застосуванні цих препаратів необхідний клінічний та ЕКГ-контроль.

Бета-блокатори при серцевій недостатності (бісопролол, карведилол, метопролол, небіволол). Збільшення ризику розвитку шлуночкових аритмій, особливо torsades de pointes. Крім того, наявний судинорозширювальний ефект та ризик виникнення артеріальної гіпотензії, особливо ортостатичної (адитивний ефект). Необхідний клінічний та ЕКГ-контроль.

Препарати, що сповільнюють серцевий ритм (особливо протиаритмічні препарати ІА класу, бета-блокатори, деякі протиаритмічні препарати ІІІ класу, деякі блокатори кальцієвих каналів, препарати наперстянки, пілокарпін, антихолінестеразні препарати). Збільшення ризику розвитку шлуночкових аритмій, особливо torsades de pointes. Необхідний клінічний та ЕКГ-контроль.

Препарати, що знижують концентрації калію (діуретики, що виводять калій, самостійно або у комбінації, стимулюючі проносні, глюкокортикоїди, тетракосактиди та внутрішньовенний амфотерицин В). Підвищений ризик шлуночкових аритмій, зокрема torsades de pointes. Необхідно коригувати будь-яку гіпокаліємію перед тим, як почати лікування амісульпридом, та проводити моніторинг клінічної картини, електролітного балансу та ЕКГ.

Лімії. Ризик нейропсихічних ознак, що вказують на злоякісний нейролептичний синдром або отруєння літієм. Показаний регулярний клінічний контроль та контроль показників лабораторних аналізів, особливо на початку одночасного застосування цих

препаратів.

Ондансетрон. Підвищений ризик виникнення шлуночкової аритмії, особливо torsades de pointes. Протягом одночасного застосування цього препарату потрібен клінічний та електрокардіографічний контроль.

Комбінації, які необхідно брати до уваги

Інші седативні засоби. Посилюють пригнічення центральної нервової системи. Порушення здатності до концентрації уваги може зробити небезпечними керування автотранспортом та роботу з іншими механізмами.

Орлістат. Ризик зниження терапевтичного ефекту при одночасному застосуванні орлістату.

Особливості застосування.

Потенційно летальний зловиякісний нейрорептичний синдром. Як і при застосуванні інших нейрорептиків, можливий розвиток зловиякісного нейрорептичного синдрому, що може призводити до летальних наслідків та характеризується гіпертермією, ригідністю м'язів, вегетативними розладами, порушенням свідомості, рабдоміолізом, підвищенням рівня креатинфосфокінази. При розвитку гіпертермії, особливо при застосуванні високих доз, усі антипсихотичні препарати, включаючи амисульприд, необхідно відмінити. Рабдоміоліз також спостерігався у пацієнтів без зловиякісного нейрорептичного синдрому.

Подовження інтервалу QT. Амисульприд може спричинити дозозалежне подовження інтервалу QT на електрокардіограмі, що підвищує ризик появи серйозних шлуночкових аритмій, таких як torsades de pointes. Ризик появи серйозних шлуночкових аритмій підвищується при брадикардії, гіпокаліємії, у разі вродженого або набутого подовженого інтервалу QT (комбінація з препаратами, які подовжують інтервал QTс) (див. розділ «Побічні реакції»).

Якщо клінічна ситуація дозволяє, до застосування препарату рекомендується переконатися у відсутності факторів, що можуть сприяти розвитку цього порушення ритму, таких як:

- брадикардія менше 55 уд/хв;
- гіпокаліємія;
- вроджений подовжений інтервал QT;
- застосування препаратів, здатних спричинити виражену брадикардію (< 55 уд/хв), гіпокаліємію, зниження серцевої провідності або подовження інтервалу QT (див. розділи

«Протипоказання» та «Взаємодія з іншими лікарськими засобами та інші види взаємодій»).

Хворим, яким необхідне тривале лікування нейрорептиками, до початку лікування необхідно

зробити ЕКГ.

Інсульт. У рандомізованих плацебо-контрольованих клінічних дослідженнях за участю хворих літнього віку з деменцією, яких лікували деякими атипсовими антипсихотиками, ризик інсульту був втричі вищим, ніж у групі пацієнтів, які отримували плацебо. Механізм, що лежить в основі такого підвищеного ризику, невідомий. Не можна виключити наявність підвищеного ризику, пов'язаного з іншими антипсихотичними засобами, і наявність ризику для інших популяцій хворих. Хворим із факторами ризику інсульту цей лікарський засіб слід застосовувати з обережністю.

Пацієнти літнього віку з деменцією. Ризик летального наслідку зростає у хворих літнього віку, які страждають на психоз, пов'язаний з деменцією, та приймають антипсихотичні засоби. Аналіз 17 плацебо-контрольованих клінічних досліджень (середня тривалість – 10 тижнів), проведених за участю хворих, які приймали переважно атипсові антипсихотичні засоби, показав, що у пацієнтів, яким застосовували ці лікарські засоби, ризик летального наслідку підвищився у 1,6-1,7 раза порівняно з тими, хто отримував плацебо. Після лікування, що тривало в середньому 10 тижнів, ризик летального наслідку становив 4,5 % у групі застосування антипсихотичних засобів, порівняно з 2,6 % у групі плацебо.

Хоча причини летального наслідку під час клінічних досліджень, що проводилися з атипсовими антипсихотичними засобами, були різними, більшість летальних випадків були або з кардіоваскулярних (наприклад, серцева недостатність, раптовий летальний наслідок), або з інфекційних (наприклад, пневмонія) причин.

Обсерваційні дослідження показують, що традиційні антипсихотичні засоби можуть підвищувати летальність, як і атипсові антипсихотичні засоби.

Відповідна роль антипсихотичних засобів та особливостей хворого у підвищенні летальності під час епідеміологічних досліджень залишилася неясною.

Венозні тромбоемболії. При застосуванні антипсихотичних засобів були зареєстровані випадки венозних тромбоемболій (ВТЕ). Оскільки у хворих, які лікуються антипсихотичними засобами, часто є набуті фактори ризику ВТЕ, то, перш ніж розпочати лікування препаратом Актіпрол® або на тлі такого лікування, слід виявити можливі фактори ризику ВТЕ та вжити превентивних заходів (див. розділ «Побічні реакції»).

Гіперглікемія/метаболічний синдром. Повідомляли про випадки гіперглікемії або порушення толерантності до глюкози та розвитку чи загострення цукрового діабету у пацієнтів, які лікувалися деякими антипсихотичними препаратами, у т. ч. з амисульпридом (див. розділ «Побічні реакції»).

Відповідно до діючих рекомендацій необхідно проводити клінічний та лабораторний моніторинг стану пацієнтів, які отримують лікування препаратом Актіпрол®. Особливу увагу слід приділити пацієнтам із цукровим діабетом або з факторами ризику його розвитку.

Судоми. Амісульприд може знижувати судомний поріг. Тому стан пацієнтів із судомами в анамнезі повинен підлягати ретельному моніторингу під час терапії амисульпридом.

Особливі групи пацієнтів. Оскільки амисульприд елімінується нирками, для пацієнтів з нирковою недостатністю його дозу слід зменшити або розглянути можливість іншого

лікування (див. розділ «Спосіб застосування та дози»). Немає даних щодо пацієнтів із серйозною нирковою недостатністю (див. розділ «Спосіб застосування та дози»).

Як і інші антипсихотичні засоби, амисульприд потрібно застосовувати з особливою обережністю пацієнтам літнього віку через можливий ризик седації та артеріальної гіпотензії. Пацієнтам літнього віку через ниркову недостатність також може бути потрібне зниження дози препарату (див. розділ «Спосіб застосування і дози»).

Як і щодо інших антидопамінергічних засобів, необхідно дотримуватися обережності, призначаючи амисульприд пацієнтам із хворобою Паркінсона, оскільки він може спричинити погіршення хвороби. Амисульприд слід застосовувати лише при неможливості уникнення лікування нейролептиками.

Синдром відміни. Був описаний розвиток симптомів відміни, в тому числі нудоти, блювання та безсоння, після різкої відміни антипсихотиків, які застосовувалися у високих дозах. Повідомляли про випадки рецидиву психотичної симптоматики та виникнення мимовільних рухових розладів (таких як акатизія, дистонія та дискінезія) при застосуванні амисульприду. У зв'язку з цим доцільна поступова відміна амисульприду.

Гіперпролактинемія. Амисульприд може збільшувати рівень пролактину (див. розділ «Побічні реакції»). Пацієнти з гіперпролактинемією та/або з потенційно пролактинозалежною пухлиною повинні знаходитися під ретельним наглядом під час лікування амисульпридом (див. розділ «Протипоказання»).

Доброякісна пухлина гіпофіза. Амисульприд може збільшувати рівні пролактину. При лікуванні амисульпридом повідомлялося про випадки доброякісних пухлин гіпофіза, таких як пролактинома (див. розділ «Побічні реакції»). У разі наявності дуже високих рівнів пролактину або клінічних ознак пухлини гіпофіза (таких як дефекти поля зору та головний біль) необхідно виконати візуалізаційне обстеження для оцінки стану гіпофіза. Якщо підтверджується діагноз пухлини гіпофіза, лікування амисульпридом необхідно припинити (див. розділ «Протипоказання»).

Гепатотоксичність. При лікуванні амисульпридом повідомлялося про випадки тяжких гепатотоксичних реакцій. Пацієнтів слід проінформувати, що у разі появи будь-яких ознак ураження печінки, таких як астенія, відсутність апетиту, нудота, блювання, біль у животі або жовтяниця, їм слід негайно звернутися до лікаря. Необхідно негайно провести обстеження, в т. ч. клінічну оцінку і визначення показників функції печінки (див. розділ «Побічні реакції»).

Інше. При застосуванні антипсихотиків, у тому числі амисульприду, повідомляли про виникнення лейкопенії, нейтропенії та агранулоцитозу. Підвищення температури тіла або інфекції нез'ясованої етіології можуть вказувати на лейкопенію (див. розділ «Побічні реакції») і вимагати негайного гематологічного дослідження.

Не рекомендується застосовувати цей лікарський засіб у комбінації з алкоголем, допамінергічними протипаркінсонічними засобами, протипаразитарними засобами, які здатні провокувати torsades de pointes; з метадоном, леводопою, іншими нейролептиками або препаратами, що здатні провокувати torsades de pointes, натрію оксибутиратом та

гідроксихлорохіном (див. розділ «Взаємодія з іншими лікарськими засобами та інші види взаємодій»).

Застереження, пов'язані з допоміжними речовинами. Цей лікарський засіб містить лактозу. Пацієнтам з такими рідкісними спадковими порушеннями, як непереносимість галактози, дефіцит лактази саамів або синдром мальабсорбції глюкози-галактози, не слід приймати цей лікарський засіб.

Застосування у період вагітності або годування груддю.

Вагітність. Дані щодо застосування амісульприду вагітним жінкам обмежені. Тому безпека застосування амісульприду під час вагітності не встановлена. Амісульприд проникає через плаценту. Дослідження на тваринах показали репродуктивну токсичність (див. підрозділ «Доклінічні дані з безпеки»). Застосування амісульприду не рекомендовано у період вагітності, за винятком випадків, коли перевага виправдовує потенційний ризик.

Новонароджені, матері яких отримували антипсихотики (включаючи амісульприд) у III триместрі вагітності, мають ризик виникнення побічних реакцій, у тому числі екстрапірамідних симптомів та/або симптомів відміни препарату з різним ступенем тяжкості та різною тривалістю після народження (див. розділ «Побічні реакції»). Повідомляли про такі побічні реакції, як збудження, гіпертонус, гіпотонус, тремор, сонливість, респіраторний дистрес-синдром або утруднене годування. У зв'язку з цим необхідний ретельний моніторинг стану новонароджених.

Годування груддю. Амісульприд виділяється з грудним молоком у досить великій кількості, що в деяких випадках перевищує прийняте значення 10 % від скоригованої з урахуванням маси тіла дози матері. При цьому відсутні дані щодо концентрації амісульприду в крові немовлят, які знаходяться на грудному вигодовуванні. Недостатньо інформації про вплив амісульприду на новонароджених/немовлят. Необхідно зважити користь від грудного вигодовування для немовляти і користь лікування амісульпридом для матері і прийняти рішення про припинення грудного вигодовування або про відміну лікування амісульпридом.

Фертильність. У тварин спостерігалось зниження фертильності, пов'язане із фармакологічними ефектами препарату (ефект, опосередкований пролактином).

Здатність впливати на швидкість реакції при керуванні автотранспортом або іншими механізмами. Хворих, особливо тих, хто керує автомобілем або іншими механізмами, необхідно попередити про ризик розвитку сонливості або нечіткості зору у зв'язку із застосуванням цього лікарського засобу (див. розділ «Побічні реакції»).

Спосіб застосування та дози.

Якщо добова доза не перевищує 400 мг, препарат слід приймати 1 раз на добу. Дозу понад 400 мг на добу слід розділити на 2 прийоми.

Гострі психотичні епізоди. Можна розпочати лікування з внутрішньом'язового введення

препарату у відповідній лікарській формі протягом кількох днів при максимальній дозі 400 мг/добу з подальшим переходом на пероральне застосування. Дози від 400 мг/добу до 800 мг/добу рекомендовано призначати перорально. Максимальна пероральна доза у жодному разі не повинна перевищувати 1200 мг/добу. Безпека застосування доз більше 1200 мг/добу широко не вивчали. У зв'язку з цим такі дози не слід застосовувати.

Підтримуючу дозу або коригування дози потрібно встановлювати індивідуально, відповідно до реакції пацієнта. В усіх випадках підтримуючу терапію потрібно призначати індивідуально, на рівні мінімально ефективної дози.

Переважно негативні епізоди. Рекомендовані дози від 50 мг/добу до 300 мг/добу. Дози потрібно підбирати індивідуально. Оптимальна доза становить приблизно 100 мг/добу.

Діти. Ефективність та безпека застосування амісульприду дітям у період від статевого дозрівання і до 18 років не встановлені: дані щодо застосування амісульприду дітям (віком до 18 років) із шизофренією обмежені. З цієї причини застосування амісульприду дітям у період статевого дозрівання і до 18 років не рекомендується. Амісульприд протипоказаний дітям віком до 15 років, оскільки безпека застосування цього лікарського засобу зазначеній категорії пацієнтів наразі не з'ясована (див. розділ «Протипоказання»).

Пацієнти літнього віку. Безпека застосування амісульприду пацієнтам літнього віку оцінювалася в обмеженій кількості хворих. Цей лікарський засіб слід застосовувати зазначеній підгрупі пацієнтів з особливою обережністю з огляду на ризик розвитку артеріальної гіпотензії та седативних ефектів. Для пацієнтів із нирковою недостатністю також може бути потрібне зниження дози препарату (див. розділ «Особливості застосування»).

Ниркова недостатність. Оскільки амісульприд виводиться нирками, при нирковій недостатності з кліренсом креатиніну 30–60 мл/хв добову дозу необхідно зменшити вдвічі, а при нирковій недостатності з кліренсом креатиніну 10–30 мл/хв – до третини. У зв'язку з недостатніми даними щодо пацієнтів із серйозною нирковою недостатністю (КК < 10 мл/хв) рекомендовано строгий моніторинг стану таких пацієнтів (див. розділ «Особливості застосування»).

Порушення функції печінки. Оскільки препарат слабо метаболізує, зниження дози не потрібне.

Діти. Ефективність та безпека застосування амісульприду дітям у період статевого дозрівання і до 18 років не встановлені: дані щодо застосування амісульприду дітям віком до 18 років із шизофренією обмежені. Тому застосування амісульприду вказаній категорії пацієнтів не рекомендується. Амісульприд протипоказаний дітям віком до 15 років, оскільки безпека застосування цього лікарського засобу для таких пацієнтів наразі не з'ясована (див. розділ «Протипоказання»).

Передозування.

На сьогодні даних, що стосуються гострого передозування амісульприду, мало. Зареєстровані

ознаки і симптоми в основному є результатом посилення фармакологічної активності, що клінічно проявляється сонливістю, седацією, комою, артеріальною гіпотензією та екстрапірамідними симптомами. Були повідомлення про летальні випадки, переважно при одночасному застосуванні з іншими психотропними засобами.

Специфічний антидот амисульприду невідомий. У разі гострого передозування слід визначити, чи застосовували одночасно інший лікарський засіб, і вжити відповідних заходів:

- ретельне спостереження за життєвими функціями;
- моніторинг серцевої діяльності (небезпека подовження інтервалу QT) до повного одужання хворого;
- у разі тяжких екстрапірамідних симптомів необхідно призначити антихолінергічні засоби;
- оскільки амисульприд слабо діалізується, можливості гемодіалізу для виведення цієї лікарської сполуки є обмеженими.

Побічні реакції.

Небажані ефекти класифіковані за частотою відповідно до такої шкали: дуже часто ($\geq 1/10$), часто ($\geq 1/100$, $< 1/10$), нечасто ($\geq 1/1000$, $< 1/100$), рідкісні ($\geq 1/10000$, $< 1/1000$), дуже рідкісні ($< 1/10000$), частота невідома (неможливо визначити за наявними даними).

З боку нервової системи. Дуже часто: екстрапірамідні симптоми (тремор, гіпертонус, посилена саливація, акатизія, гіпокінезія, дискінезія). У більшості випадків вони мають помірний характер при оптимальних дозах і частково оборотні без відміни амисульприду при призначенні антихолінергічних протипаркінсонічних засобів.

Частота екстрапірамідних симптомів, що залежить від дози, дуже низька у пацієнтів, які отримують з приводу переважно негативних симптомів дози 50–300 мг/добу.

Часто: гостра дистонія (спастична кривошия, окулогірний криз, тризм), яка є оборотною без відміни амисульприду при призначенні антихолінергічного протипаркінсонічного засобу. Сонливість.

Нечасто: була зареєстрована пізня дискінезія, що характеризується мимовільними рухами язика та (або) м'язів обличчя, зазвичай після довготривалого прийому препарату. Антихолінергічні протипаркінсонічні засоби є неефективними або можуть спричиняти посилення симптомів. Судоми.

Рідко: зловиясний нейрорептичний синдром, який може призводити до смерті (див. розділ «Особливості застосування»).

Частота невідома: синдром неспокійних ніг.

Психічні порушення. Часто: безсоння, тривожність, ажитація, фригідність. Нечасто: сплутаність свідомості.

З боку шлунково-кишкового тракту. Часто: запор, нудота, блювання, сухість у роті.

Ендокринні порушення. Часто: підвищення рівня пролактину у плазмі крові, що є оборотним після відміни препарату. Це може спричинити такі клінічні симптоми: галакторею, аменорею, гінекомастію, біль у грудях, порушення ерекції.

Рідко: доброякісна пухлина гіпофіза, така як пролактинома (див. розділи «Протипоказання» і «Особливості застосування»).

З боку метаболізму і харчування. Нечасто: гіперглікемія (див. розділ «Особливості застосування»), гіпертригліцеридемія і гіперхолестеринемія.

Рідко: гіпонатріємія, синдром неадекватної секреції антидіуретичного гормону (СНСАГ).

З боку серця. Нечасто: брадикардія.

Рідко: подовження інтервалу QT, шлуночкові аритмії, такі як torsades de pointes, шлуночкова тахікардія, що може призвести до фібриляції шлуночків або зупинки серця, раптова смерть (див. розділ «Особливості застосування»).

З боку дихальної системи, органів грудної клітки та середостіння. Нечасто: закладеність носа, аспіраційна пневмонія (переважно у разі одночасного застосування інших антипсихотиків та засобів, які пригнічують функцію ЦНС).

Дослідження. Часто: збільшення маси тіла. Нечасто: зареєстровані підвищені рівні ензимів печінки, головним чином трансаміназ. Частота невідома: підвищення рівня креатинфосфокінази в крові.

З боку імунної системи. Нечасто: алергічні реакції.

З боку органів зору. Часто: нечіткість зору (див. розділ «Здатність впливати на швидкість реакції при керуванні автотранспортом або іншими механізмами»).

Гепатобіліарні розлади. Нечасто: гепатоцелюлярне ураження.

З боку шкіри та підшкірної клітковини. Рідко: ангіоневротичний набряк, кропив'янка. Частота невідома: реакція фоточутливості.

Розлади з боку опорно-рухового апарату та загальні розлади. Нечасто: остеопенія, остеопороз.

Частота невідома: рабдоміоліз.

З боку нирок та сечовивідних шляхів. Нечасто: затримка сечі.

Травми, отруєння та ускладнення процедур. Частота невідома: падіння внаслідок побічних реакцій, що призводять до порушення рівноваги тіла.

З боку крові та лімфатичної системи. Нечасто: лейкопенія, нейтропенія (див. розділ «Особливості застосування»). Рідко: агранулоцитоз (див. розділ «Особливості застосування»).

З боку судинної системи. Часто: артеріальна гіпотензія. Нечасто: підвищення

артеріального тиску. Рідко: випадки венозної тромбоемболії, у т. ч. емболії легеневої артерії, іноді летальної, і тромбоз глибоких вен були зареєстровані при застосуванні антипсихотичних засобів (див. розділ «Особливості застосування»).

Патологічні стани у період вагітності, у післяпологовий і перинатальний періоди. Частота невідома: синдром відміни у новонароджених (див. розділ «Застосування у період вагітності або годування груддю»).

Звітність про побічні реакції. Повідомлення про побічні реакції після реєстрації лікарського засобу має важливе значення. Це дає змогу проводити моніторинг співвідношення користь/ризик при застосуванні цього лікарського засобу. Медичним та фармацевтичним працівникам, а також пацієнтам або їхнім законним представникам слід повідомляти про усі випадки підозрюваних побічних реакцій та відсутності ефективності лікарського засобу через автоматизовану інформаційну систему з фармаконагляду за посиланням:

<https://aisf.dec.gov.ua>

Термін придатності. 3 роки.

Умови зберігання. Зберігати в оригінальній упаковці в недоступному для дітей місці.

Упаковка. По 10 таблеток у блістері; по 3 блістери у картонній коробці.

Категорія відпуску. За рецептом.

Виробник. Медокемі Лімітед / Medochemie Limited.

Місцезнаходження виробника та адреса місця провадження його діяльності.

Константинуполес 1-10, Лімассол, 3011, Кіпр / Konstantinoupoleos 1-10, Limassol, 3011, Cyprus.